

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1092

17.02.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andre revolusjonen Bind I: Tro og kamp

Del 5

Dette fellesskapet av nasjoner er fortsatt en drøm, men folk blir mer og mer oppmerksomme på den truende utviklingen. Selv borgerlige kommentatorer snakker allerede om at øst-vest-konflikten trer i bakgrunnen for nord-sør-konflikten - den avgjørende kampen mellom den hvite og den fargede verden. Og dette er utgangspunktet for kampen:

Med kontinentene Europa, Amerika og Australia, samt det sørlige Afrika, dominerer arierne verdens rikeste nasjoner; her føler man menneskehetens puls; her er den tekniske og vitenskapelige utviklingens vugge; her er også fortsatt de sterkeste våpnene og den største kraften - overlegen kunnskap.

De fargede folkene i Asia og Afrika har funnet sammen i en målrettet allianse. Etter århundrer med asiatisk forakt for den rasemessig underlegne negeren, danner de nå en felles front i FN. Denne alliansen er fortsatt skjør. Til det er problemene i de enkelte landene for forskjellige, og de lokale spenningene for store:

Men de fargede har forstått hvor enorm deres kollektive makt kan være. Denne utgangssituasjonen er ikke stabil, grensene for de enkelte rasenes leveområder er ikke nøyaktig definert. Det ser ut til å ligge en nøyaktig plan bak de siste tiårenes utvikling:

Appellen til den hvite manns evige dårlige samvittighet fikk ham til å oppgi herredømmet over Asia og Afrika nesten uten kamp; den dårlige samvittigheten får nå de hvite nasjonene til å gi mer og mer etter for utviklingslandenes krav og synke på kne for utpressingen; Den dårlige samvittigheten vil få oss til å vende ryggen til kampen til våre rasebrødre i det sørlige Afrika, til å trekke oss tilbake til kjernen av vårt eget habitat, som til en stormfull, men trygg øy, og med ynkelig stemme be om litt fred og ro. Men denne øya eksisterer bare i vår fantasi.

Den økende raseblandingen og den smarte appellen til alle utviklingslandenes felles interesser truer med å ta fra oss Sør- og Mellom-Amerika, som industrilandene har latt degenerere til elendighet i stedet for å redde den hvite rasen. I Nord-Amerika går sentimentale hvite venstreliberale og demokrater - forrædere mot sin egen rase - inn for raseblanding og like rettigheter for de raskt voksende negrene. Selv her, hvor den hvite manns makt og styrke er mest tydelig, er vår rase allerede dødelig truet, og det vokser frem en kulturløs blanding av folkeslag som ikke lenger vil føle noen tilknytning til ariernes skjebne. Men la oss ikke glemme at det her har dannet seg forsvarskrefter, rasebevisste organisasjoner, hvorav en - NSDAP/utenlandsorganisasjonen - har den fortjeneste at den har gjenopplivet nasjonalsosialismen i Tyskland. Og så ser vi Europa, den hvite manns hjemland, som ennå ikke virker truet innenfra - det er i hvert fall slik de fleste tyskere ser det, som fortsatt tror på individuelle fenomener når de ser de mange negrene, asiatene, tyrkerne og araberne i bybildet. Men England og Frankrike har allerede hatt sine første raseopptøyer, andre land vil følge etter. Og igjen og igjen det samme bildet:

Til å begynne med godkjenner man stilltiende tilstrømmingen av rasefremmede elementer. Men når det blir mange nok av dem, oppdager man et "minoritetsproblem", bekymrer seg for at disse menneskene blir forfordelt og diskriminert, og krever like borgerrettigheter og raseblanding.

Vi kan observere dette overalt: først i Sør-Afrika og Sør-Amerika, senere i Nord-Amerika, i dag allerede i England og Frankrike og i morgen sannsynligvis i Forbundsrepublikken. Her synes det å være en vanvittig plan i virksomhet for å få den ariske rase til å forsvinne fra verden. Konturene av denne planen er klare, vi mener å vite hvem som står bak, og forsvaret mot den er en felles oppgave for alle hvite.

Hva skal jeg gjøre?

Vi står ved et veiskille:

Enten velger vi den behagelige veien til kapitulasjon og dermed gradvis

undergang, eller den farlige veien til kamp. Vi nasjonalsosialister har valgt kampen! Sammen med hundretusener av rasebevisste hvite over hele verden. Det er vanskelig å tilstå for oss:

Vi har ingen rikdom, ikke noe sted i denne verden:

Forfølgelse, fengsel og død venter oss, men vi er drevet av ansvarsfølelse overfor våre sønner, vi har erkjent vår plikt, vi vil gjøre vår plikt!

Mange er enige med oss, bare noen få kjemper mot oss. Når alt kommer til alt, er det så behagelig og lett å la seg drive med. Livet kan være så vakkert, og hvem vil vel miste middelklassetilværelsen sin? Og så nikker de når du forteller dem at de hvite i det sørlige Afrika ikke hører hjemme på det svarte kontinentet, at raseblanding er noe naturlig (bare ikke når din egen datter ..., men hvorfor frykte det verste, det er ikke så mange negre i Tyskland ennå), at verdens rikdommer burde fordeles bedre. Det er så lett å si "ja" og så vanskelig å danne seg en egen mening og deretter stå opp for den. Men i bunn og grunn er det ganske enkelt: Hvis det ikke er nok til alle (og det er situasjonen), må man være enig, hvis det ikke er mulig, må man kjempe.

Hvis vi i det hele tatt begynner å imøtekomme de fargedes krav, vil det bety slutten på vår industrielle tidsalder og et tilbakefall til fattigdom og barbari. Det er vår plikt overfor de fortsatt intetanende folkene å si dette klart og tydelig. Vi kan ikke skru tiden tilbake - kolonitiden, de globale imperienes æra er over. Men nødvendigheten av å sikre et livsrom der råvarer og industri, bønder og vitenskap finnes i like stort monn - denne nødvendigheten består. Den ariske verden må gjenvinne kontrollen over råstoffforekomstene!

Jeg er klar over at mange lesere vil mene at det jeg har sagt, er for dramatisk. Problemene, men også fremtidshåpene som kravet om et arisk folkefellesskap skaper for oss, virker for teoretiske, for fjerne. Derfor vil jeg gjerne presentere alternativene kapitulasjon og kamp enda en gang i detalj. Jeg vet at denne fremstillingen bare kan være primitiv og skjematisk; den er ingen eksakt forutsigelse, men en klargjøring av reelle utviklingslinjer:

Overgi deg:

Demokratiene i Vesten holder på makten selv om de rystes av kriser. Den innenrikspolitiske situasjonen i Frankrike og England er uoversiktlig, det konvensjonelle partisystemet er i ferd med å bryte sammen, og den stadige tilstrømmingen av fargede innvandrere fører til regelmessige raseopptøyer i storbyene. Samtidig har Forbundsrepublikken Tyskland, under press fra utlandet og hjemlige opinionsdannere, lempet på utlendingslovgivningen: Utenlandske

arbeidere som har vært her i mange år, og de som har en tysk kone, blir statsborgere.

Forbundsrepublikken har dermed blitt et populært innvandringsland, og regelverket fører til et skred av blandingssekteskap. Utenlandske arbeidere får stemmerett, og tyskerne synes ikke det er noe galt i plutselig å ha en tyrkisk borgermester. Det oppstår slumområder i storbyene, og et nytt proletariat har oppstått, blendet av omgivelsenes rikdom. Dette er andre generasjon fremmedarbeidere, hjemløse og rotløse, misfornøyde med sin skjebne danner de kriminelle ungdomsgjenger. Den innfødte tyske befolkningen trekker seg tilbake til velholdte forsteder og overlater sentrum til utlendingene.

Det hersker relativ fred i USA, og negrenes krav om full likestilling er i stor grad innfridd. Det er nå ikke lenger mulig for en amerikaner å bli valgt til president i USA uten en svart visepresident. På et eller annet tidspunkt blir presidenten utsatt for et attentat! For første gang blir en farget mann verdens mektigste mann!

Samtidig kjempes det om en rettferdig økonomisk verdensorden på en permanent konferanse mellom utviklingsland og industriland. Ansvarlige statsmenn i Vesten er desperate etter å avverge asiatenes og afrikanernes umådeholdne ønsker, og etter hvert finner de moderate fargede ledere som innser at kravene deres vil føre til verdensøkonomiens sammenbrudd. Kompromisser inngås, men de moderate støttes av revolusjonære som er opplært i Moskva eller Beijing.

USAs svarte president tvinger til slutt de gjenstridige europeiske statene til å godta en løsning som rammer landenes økonomi hardt, men som i første omgang tilfredsstiller utviklingslandene. Den nye økonomiske verdensordenen fører til massearbeidsløshet og intern uro i de europeiske landene. Regjeringer faller og nye kommunistiske regimer kommer til makten. I andre land gjør hæren statskupp og reverserer tiltakene etter utenlandsk press. Som svar iverksetter utviklingslandene boikotttiltak som det ikke tas noen forholdsregler mot. - UT

Er alt dette fortsatt så langt unna, så utenkelig? Bare science fiction? Jeg tror alle vet at denne, eller en lignende, skrekk kan være fremtiden vår.

Kamp:

De økende økonomiske vanskelighetene fører til at kommunistiske og "nynazistiske" revolusjonære bevegelser vokser seg sterkere i de europeiske statene. Befolkningen, som er misfornøyd med det demokratiske systemet og full av frykt for kommunismen, roper etter den sterke mann.

I et eller annet land, kanskje Italia eller England, seirer nasjonale, kanskje til og

med nasjonalsosialistiske bevegelser, som nå støtter lignende grupper overalt for å bryte isolasjonen som staten uunngåelig har havnet i. Etter hvert etableres det en ny orden i Europa, som allerede ble innvarslet under andre verdenskrig. De europeiske småstatene orienterer seg uunngåelig mot Forbundsrepublikken, den eneste europeiske stormakten. Det utvikles programmer for repatriering av fargede minoriteter, og Tyskland kaster ut alle utenlandske arbeidere i løpet av et år. De europeiske statene, som nå samarbeider tett under tysk ledelse, løsriver seg fra USAs overherredømme.

For å sikre råvaretilførselen bruker en dyktig utenrikspolitikk det tradisjonelle tysk-arabiske/tysk-persiske vennskapet.

Sjenerøs tysk og europeisk bistand stabiliserer Iran, og en anti-israelsk politikk vinner hjertet til den arabiske nasjonen, som - skuffet over USA og Sovjetunionen - nå vender seg til den tredje verdensmakten, det nasjonalsosialistiske Europa. Uten å la det komme til krig, fremmer vesteuropeerne nasjonalistiske opprørsbevegelser bak jernteppet, støtter den nasjonale frihetskampen til de folkene som er undertrykt av bolsjevismen, og muliggjør dermed den historiske situasjonen der Tyskland gjenvinner sin enhet.

Suksessen til det nasjonalsosialistiske Europa har en signaleffekt for Nord-Amerika; der vinner ideen om det ariske folkefellesskapet, som Europa er et vellykket eksempel på, nye venner, akkurat som i Australia. Til slutt vil det oppstå et fellesskap av ariske folk som vil være herrer over en nyordnet verden; et fellesskap som i lang tid vil åpne en fantastisk fremtid for denne kriserammede planeten, under ledelse av den hvite mann.

Dette er vår vei inn i det tredje årtusen, dette er vår idé om en naturlig verdensorden. Det rasemessige grunnlaget for vår vilje og vårt folks interesser krever at gårsdagens nasjonale revolusjon blir en verdensrevolusjon! I denne nye ordenen vil imidlertid Stor-Tyskland gjenoppdage sin gamle skjebne: som arvtager til det romerske verdensriket, for å forene Vest-Europa og, som kjernefolket i den ariske rasen, holde vakt mot øst som den hvite rasens skjold mot Asia!

DEN JURIDISKE KAMPEN

Det har alltid blitt hevdet at nasjonalsosialismen forsvant sporeløst i 1945. Dette er en løgn fra demokratene. NSDAP var oppløst, lederne arrestert eller myrdet, og hele det tyske folket ble utsatt for en massiv hjernevask uten sidestykke i historien. Under disse omstendighetene er det forbløffende hvor raskt den tyske frihetsbevegelsen organiserte seg og under stadig nye navn grep inn i etterkrigstidens politikk.

Så snart de alliertes krav om tillatelse til å stifte politiske partier var opphevet, ble det sosialistiske rikspartiet (SRP) stiftet i 1949. SRP feide gjennom den vesttyske forbundsrepublikken som en virvelvind:

Opprettelsen av regionale foreninger, de store demonstrasjonene og valgsuksessene avløste hverandre. Det sosialistiske rikspartiet proklamerte den historiske sannheten om Adolf Hitler, forpliktet seg til nasjonalsosialismen, til det nasjonale fellesskapet for alle tyskere og til det tyske riket. Bevegelsen stilte allerede med de første ordførerne, og i Niedersachsen ble det forhandlet om regjeringsdeltakelse.

SRP beviste at det tyske folket fortsatt kunne inspireres selv etter nederlaget i verdenskrigen. I spissen for den gryende gjenfødselen sto den gamle partikameraten Dr. Duris og fremfor alt general Remer, som 20. juli 1944 slo ned kuppforsøket fra reaksjonære offiserer. Den 20. juli 1944 nedkjempet han kuppforsøket fra reaksjonære offiserer og reddet dermed den tyske Wehrmachts ære i historiens øyne. Partiet fikk opptil 12 % av stemmene i delstatsvalgene og betydelig mer i lokalvalgene. Gjennombruddet var nært forestående, men nå viste det seg nok en gang at det er feil å forveksle demokrati med folkestyre:

I stedet for å anerkjenne folkeviljen og avfinne seg med det sosialistiske rikspartiets fremvekst, presset demokratene gjennom forbudet i 1953.

Fem år etter at den første avnazifiseringsbølgen hadde lagt seg, ble SRP-medlemmene igjen utsatt for forfølgelse. Selv de mest lojale mistet etter hvert motet og selvtilliten. Men den nasjonalsosialistiske ånden forble levende. Den fantes igjen i deler av den gjensidige hjelpeorganisasjonen til det tidligere Waffen-SS (HIAG), i små grupper i egentlig reaksjonære partier (Deutsche Reichspartei og senere Nationaldemokratische Partei Deutschlands), og det fantes også en mengde revolusjonære organisasjoner (f.eks. det senere forbudte, ganske vellykkede Bund Nationaler Studenten, eller det også forbudte Freikorps Deutschland) som holdt liv i ilden.

Men det var umulig å lykkes; det var ingen som kunne utvikle en politisk strategi i møte med stadig nye forbud og omskoleringsbølger. Det eneste som gjensto, var å bevare ideen i små miljøer, holde kameratene sammen og vente på bedre tider. Den økende velstanden spilte også en rolle; folk ville ikke sette sin borgerlige tilværelse, som de hadde kjempet hardt nok for på grunn av tidligere nasjonalsosialisters diskriminering, på spill igjen. Først måtte det vokse opp en ny generasjon som var klar til å ta over fanen og bære den inn i fremtiden.

I 1968 grunnla sivilingeniør Wolf Dieter Eckart Bund Deutscher

Nationalsozialisten (BDNS). Det var en frekk husarhandling med mot og ikke uten taktisk dyktighet. Vår kamerat Eckart oppnådde en unik historisk fortjeneste:

Med sin åpne bekjennelse til nasjonalsosialismen satte han punktum for en lang natt og ga støtet til den spektakulære gjenkomsten av en idé man trodde var død, på vår tids politiske scene. Den nylig tente flammen har ikke blitt slukket siden!

Forarbeidet til denne nye stiftelsen begynte allerede i 1967. Gjennom en annonse i det reaksjonære National-Zeitung, som imidlertid leses av mange nasjonalsosialister, søkte Eckart etter likesinnede til et Anti-Comintern-forbund, som BDNS senere ble til. Men selv om Wolf Dieter Eckarts fortjeneste for gjenfødselen av en tysk frihetsbevegelse er stor, mislyktes han som politiker. Uten at BDNS fikk mulighet til å utvikle seg nevneverdig utenfor Hamburg, ble den forbudt bare noen uker etter den offisielle stiftelsen.

Men flammen var allerede uslukkelig. Unge mennesker, revolusjonære, oppdaget at man ikke trenger å være på venstresiden for å kunne kjempe mot et råtnende system. Mens unge nasjonalsosialister hadde støttet et vellykket nasjonalkonservativt parti, NPD, med stor innsats i 1969, hørtes det annerledes ut i 1970/71:

"Brandt mot veggen!" og "Makt til folkeforræderne - nasjonal frihetskamp", krevde mange tusen mennesker i Würzburg og Kassel.

WIDERSTAND-aksjonen gikk sin gang med elementær kraft. Først hundrevis, så tusenvis samlet seg under flagg med det store W. Aktion WIDERSTAND var en enorm samlingsbevegelse av alle nasjonale krefter - fra moderate reaksjonære til overbeviste nasjonalsosialister - forent i kampen mot Brandt-regjeringens forbryterske avtaler med øst, med hvilke kravet på en fjerdedel av det tyske riket ble gitt bort. Aksjon W ble imidlertid båret frem av unge revolusjonære som for første gang mente å se nasjonens oppvåkning foran seg da de marsjerte gjennom tyske storbyer om kvelden med fakler og sang versene til en gammel nasjonalsosialistisk kampsang:

**MOTSTAND er stikkordet,
MOTSTAND er vår plikt.
Riv ned soneveggen,
Velt Brandt-regjeringen!**

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHEFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUSSAßERORGANISATION
September 1974 April 2007 (2014)

Der Kampf geht weiter !

Seit fünf Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder aktiv zu sehen in der Tschingelzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Abstraktion von Neozionismus, Völkervereinigung, Verteidigung und Verdrängung haben nicht zugebracht, die Krone der gottlichen Idee unseres heiligen Führers Adolf Hitler zu ersetzen.

Alle Nationalsozialisten sind vorzeitig erkrankte, Völkler- und Rassengegnern stehen Schicksal an Leibchen an Kampf um die Erlösung unserer weißen Völkler.

Der Beweging ist zwar nicht gewunden, aber die Götter der heidnischen Völklichkeit ist kein auch sind immer als in die Vergangenheit.

Der vernünftige Gegen ist ohne Adels, der Völklichkeit - gegen alle weißen Völkler (V. in England, keine Mittel und Ernährung, Überforderung und Rassenmischung).

Ob "legal" oder "illegal", ob ein Völklerkampf oder ein Neozionismus, ob ein Propagandakrieg bewaffnet oder auf einem Heiligtum an der Seite Nationalsozialisten ist unser Pflicht!

Hied Hitler!
Gottfried Lank

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
191005 19 June 2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Will I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.mankindtheancient.com/ truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archaeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the **NEW ORDER**
Number 174 (2012) Number 2019 April 26, 2014 (20)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folks. His means are neo-White immigration, culture destruction, and neo-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hied Hitler!
Gottfried Lank

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonnalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info